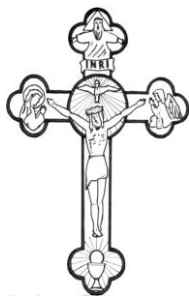

Župni listić

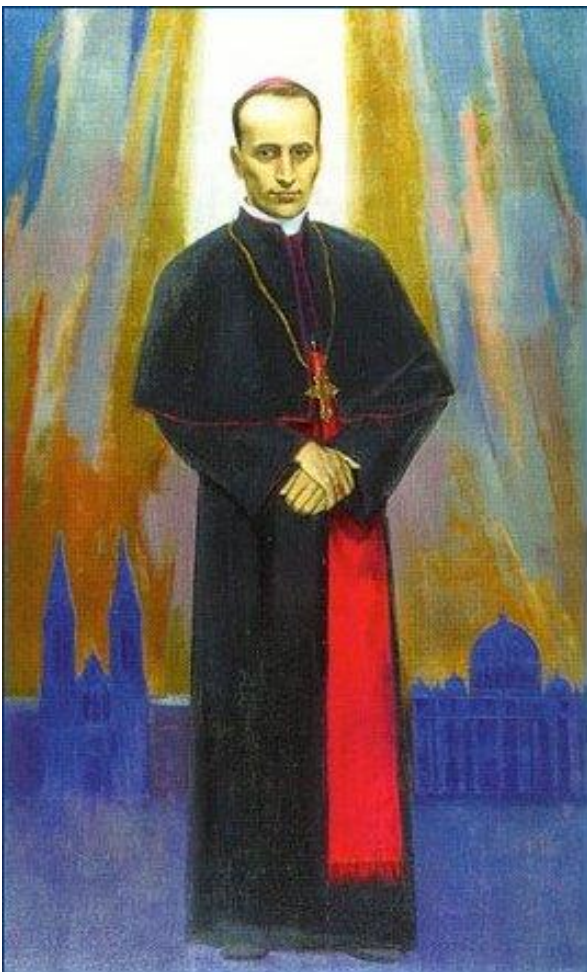
Župe Svetog Roka u Lumbardi

Veljača 2015. • Godina IV. • Broj 36

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC

nadbiskup (1898. - 1960.)

**"Kad vam
oduzmu sve,
ostat će vam
dvije ruke,
sklopite ih na
molitvu i tada
ćete biti
najjači."**

Svim srcem svojim Tebe tražim; Ne daj da zastranim od zapovijedi Tvojih.
(Ps 119,10)

Župna crkva Svetog Roka, Lumbarda

Nedjeljom: u 8.00 i u 10 sati

Radnim danom: 07,00 ili 17,00 sati (po dogovoru)

Raspored događanja kroz mjesec VELJAČA 2015.

2. veljače	Prikazanje Gospodinovo - SVIJEČNICA	Sveta misa i blagoslov svijeća u 08.00 sati
3. veljače	SVETI VLAHO – zaštitnik Grada Dubrovnika i Biskupije	Sveta misa u 08.00 sati - Blagoslov grla poslije mise
9. veljače	Sveta Apolonija – djevica i mučenica – zaštitnica zubobolje	Sveta misa u crkvi Sv. Barbare u 16.30 sati
10. veljače	Blaženi Alojzije Stepinac - STEPINČEVO	Sveta misa u 17.00 sati
11. veljače	Blažena Djevica Marija Lurdska i Dan bolesnika	Sveta misa u špilji Gospe Lurdske u 16,30 sati
13. veljače	Čista srijeda – Pepelnica (strogi post i nemrs) - POČETAK KORIZME	Sveta misa u 17.00 sati
14. veljače	Sveti Valentin	Sveta misa u 17.00 sati

Napomene:

- Sve možebitne promjene će se oglasiti s oltara.

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC

(Brezarić, 8. svibnja 1898 - Krašić, 10. veljače 1960)

Alojzije Stepinac je peto od osmero djece u pobožnoj i radišnoj obitelji Josipa i Barbare r. Penić. Rodio se 8. svibnja 1898. u selu Brezariću u župi Krašić, četrdesetak kilometara od Zagreba. Kršten je slijedećeg dana na ime Alojzije Viktor. Pučku školu završio je u Krašiću, a od 1909. kao pitomac Nadbiskupijskog orfanotrofija pohađao je gornjogradsku klasičnu gimnaziju. Nakon 6. razreda prijavljuje se kao kandidat za svećeništvo. Maturirao je 28. lipnja 1916. u skraćenom školskom roku, nakon čega je mobiliziran u austrijsku vojsku. Nakon šestomjesečnog časničkog tečaja na Rijeci bio je poslan na talijanski front kod Gorice. U bitkama na rijeci Piavi, u srpnju 1918. pao je u talijansko zarobljeništvo odakle se, kao solunski dobrovoljac, oslobodio u prosincu 1918. U proljeće 1919. bio je demobiliziran.

Ujesen 1919. upisao se na Agronomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, ali ubrzo napušta studij da se posveti poljoprivredi u rodnom selu. U isto se vrijeme aktivira u redovima katoličke mladeži. Po želji svog oca neko vrijeme razmišlja o ženidbi.

Ljeti 1924. odlučuje se za svećeničko zvanje. Ujesen ga nadbiskup Antun Bauer šalje u rimski kolegijum Germanicum-Hungaricum te od 1924. do 1931. studira na Papinskom sveučilištu Gregoriani. 26. listopada 1930. u Rimu je zaređen za svećenika. Mladu misu je slavio u crkvi Santa Maria Maggiore, uz njega je njegov mlađi kolega i poslije njegov nasljednik na zagrebačkoj nadbiskupskoj katedri i prefekt Kongregacije za nauk vjere, kardinal Franjo Šeper.

U srpnju 1931. godine, kao dvostruki laureat iz filozofije i teologije, vraća se u domovinu. U punom je jeku u tadanjoj Jugoslaviji vojna diktatura, uz osobito nastojanje vlasti da oslabi Katoličku Crkvu.

U nadbiskupskom dvoru obavlja službu ceremonijara. U nekoliko župa bio je kraće vrijeme upravitelj da razriješi sporove između vjernika i svećenika. U slobodno vrijeme se posvećuje karitativnom radu te nadbiskup Bauer na njegovu inicijativu 23. studenoga 1931. ustanovljuje dijecezanski Caritas.

Papa Pio XI. imenuje ga 28. svibnja 1934. nadbiskupom koadjutorom s pravom nasljedstva. Bio je tada najmlađi biskup na svijetu s 36 godina života i nepune četiri godine svećeništva. Na Ivanje, 24. lipnja 1934. zaređen je za biskupa u zagrebačkoj katedrali. Nadbiskup ga odmah uključuje u najintenzivniji pastoral prostrane nadbiskupije.

Nakon smrti zagrebačkog nadbiskupa Bauera 7. prosinca 1937. preuzima izravnu upravu zagrebačke nadbiskupije, a uskoro i predsjedništvo tadašnje Biskupske konferencije Jugoslavije.

Kao pastir Crkve zagrebačke nastoji se što češće izravno susresti s klerom i vjernicima diljem nadbiskupije. Promiče svestranu duhovnu obnovu, osobito euharistijsku i marijansku pobožnost. Na srcu mu je pastoral obitelji i mladih te što aktivnije sudjelovanje vjernika laika u Katoličkoj akciji. Zalaže se za dobar katolički tisak (pokrenuo je katolički dnevnik "Hrvatski Glas"). Potaknuo je izdanje novog cjelovitog prijevoda Svetoga pisma. Osniva mnoge nove župe, njih 14 u samom Zagrebu. Posvuda uključuje u izravni pastoral gotovo sve redove i družbe. U Brezovici osniva prvi karmel u Hrvatskoj. Sa svim hrvatskim biskupima zauzeto planira proslavu 1300. obljetnice veza Hrvata sa Svetom Stolicom (641 - 1941) što je zbog rata odgođeno sve do proslave na Mariji Bistrici 1984.

Za vrijeme II. svjetskog rata, nakon njemačke okupacije Jugoslavije uspostavljena je Nezavisna Država Hrvatska, oslonjena na sile osovine. Stepinac se u to vrijeme ne veže ni uz koju političku stranku ili pokret. Dosljedan u svom rodoljublju, ali nadasve vjeran pastirskom poslanju, sa svom slobodom i neustrajivošću javno osuđuje rasna, ideološka i politička progona. I u javnim nastupima i u tolikim pismenim interventima hrabro zahtijeva poštivanje svake osobe, bez razlike rase, narodnosti, vjere, spola i dobi. Vjeran Evanđelju, neumorno osuđuje zločine protiv čovječstva i sve druge nepravde. Odmah po donošenju rasističkih zakona, već u travnju 1941. upućuje najoštrij prosvjed vlastima. Spašavao je progone Židove, Srbe, Cigane, Slovence, Poljake, kao i Hrvate komuniste.

Nakon završetka II. svjetskog rata u Hrvatskoj je, kao i u čitavoj Jugoslaviji, vlast preuzela Komunistička partija zadojena boljševičkom ideologijom, osobito militantnim ateizmom. Nadbiskup Stepinac bio je već 17. svibnja 1945. uhićen, u zatvoru do 3. lipnja. Već sutradan, 4. lipnja, sam ga je Tito u Zagrebu pozvao na razgovor. Iz toga razgovora, a osobito iz razgovora što ga je dva dana ranije Tito vodio s predstavnicima katoličkoga klera u Zagrebu, bilo je jasno da novi režim hoće "narodnu Crkvu", neovisnu o Svetoj Stolici. To je za Stepinca značilo dimnuti u srce katoličkoga jedinstva. Ubrzo se pokazalo da je na djelu planirani žestoki progon Crkve koji se okomio ne samo na biskupe i svećenike nego i na vjernike.

Razmahala se neviđena medijska kampanja protiv Crkve, posebno protiv nadbiskupa Stepinca. Ta će kampanja potrajati s različitim intenzitetom sve do povijesnog silaska komunizma s europske političke scene.

Nakon sve žešćih pogrda i napada na njegovu osobu, ponovno je uhićen 18. rujna 1946. te je 30. rujna izveden pred već montirani politički sudski proces. Znamenit je njegov govor pred sudom 3. listopada, koji nije samo obrana nego optužnica nepravdnog suda i vjeroispovijest za koje je svetinje on spreman položiti i život.

Na temelju iznuđenih izjava i lažnih svjedočanstava, čak i krivotvorenih dokumenata, nevin je osuđen 11. listopada 1946. na 16 godina zatvora i prisilnog rada te daljnjih 5 godina lišenja svih građanskih prava.

19. listopada 1946. odveden je na izdržavanje kazne u kazneno-popravni dom u Lepoglavi gdje je bio do 5. prosinca 1951. Bilo mu je doduše dopušteno slavljenje mise i čitanje teoloških knjiga, ali je držan u potpunoj izolaciji, podvrgnut trajnim ponižavanjima i stresovima, a po svoj prilici i trovanju, što je uvelike

narušavalo njegovo zdravlje. Po svjedocima u procesu za beatifikaciju bio je na popisu zatočenika osuđenih na likvidaciju.

Nakon 1864 dana provedenih u lepoglavskom zatvoru, 5. prosinca 1951. bio je premješten na izdržavanje preostalog dijela kazne u internaciju u rodni Krašić. U zatočeništvu, 12. siječnja 1953. imenuje ga kardinalom papa Pio XII. na što su vlasti prekinule diplomatske odnose sa Svetom Stolicom. Nije mogao u Rim ni po kardinalski grimiz, a po smrti Pija XI. ni u konklave, jer nije bio siguran da će se moći vratiti u domovinu, a htio je po svaku cijenu ostati sa svojim narodom.

U zatočeništvu, i dalje strogo izoliran, razvija apostolat pisanja. Napisao je na tisuće stranica propovijedi i drugih duhovnih sastavaka. Uputio je mnogim biskupima, svećenicima i vjernicima više od 5000 pisama od kojih je sačuvano oko 700. U pismima, kao čovjek žive vjere i nepokolebljive nade te potpunoga predanja Bogu, naslovnike hrabri, tješ i potiče, osobito na ustrajnost u vjeri i u crkvenom jedinstvu. I u tim pismima, kao i na suđenju i u cijelom zatočeništvu pokazuje iskrenu ljubav i prema onim osobama koje su ga progonile i nepravdno optuživale. Molitva za neprijatelje i praštanje svima stalna je tema njegovih izjava i pisama kao i triju oporuka.

Od proljeća 1953. godine kobno su se razvijale, već od Lepoglave, "policitemia rubra vera", tromboza nogu i bronhijalni katar. Bio je potreban sustavne bolničke njege, premda su liječnici, strogo kontrolirani od režima, činili sve što su mogli. Odbijao je svaku povlasticu liječenja koja bi mogla značiti da je pokleknuo pred nepravdnim sucima i pred režimom te tako pokolebati kler i druge ljude u vjerničkoj izdržljivosti. Tako su sve teži bolovi postali dio njegova zatočeničkog života, ali je on to strpljivo podnosio sve do smrti. Sveto je umro 10. veljače 1960. još za vrijeme izdržavanja nepravdne kazne. Umro je kako se to u mučeničkom rječniku kaže "ex aerumnis carceris" - od "zatvorskih tegoba", ali moleći za progonitelje i s Gospodinovim riječima na usnama: "Oče, budi volja tvoja!"

Njegov krepostan život i mučeničku smrt Božji je narod prepoznao i častio već za života, a osobito nakon smrti, unatoč komunističkim zabranama i progona.

Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 3. listopada 1998. godine u Mariji Bistrici.

MOLITVA U ČAST BLAŽENOG ALOJZIJA STEPINCA, BISKUPA I MUČENIKA

**Gospodine, Bože naš,
Ti si blaženom Alojziju Stepincu dao milost čvrsto vjerovati u Isusa Krista i spremnost trpeti za njega sve do mučeničke smrti. Pomozi nam slijediti njegov primjer i njegov nauk da bismo ljubili Krista kako ga je on služio i služiti Crkvi kako joj je on služio sve do darivanja vlastitog života za nju. Njegova živa vjera u Isusa Krista i postojana ljubav prema Crkvi neka nas učvrste u borbama života na putu vječnoga spasenja. (Po njegovom zagovoru udijeli mi milost...)**

Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

Izdaje: Pastoralno vijeće Župe Svetog Roka, Lumbarda, tel. 712-087

Odgovara: don Vlado Markić, župnik

Uređuju: don Vlado Markić i Željko Dominis